

LA LLIBERAL

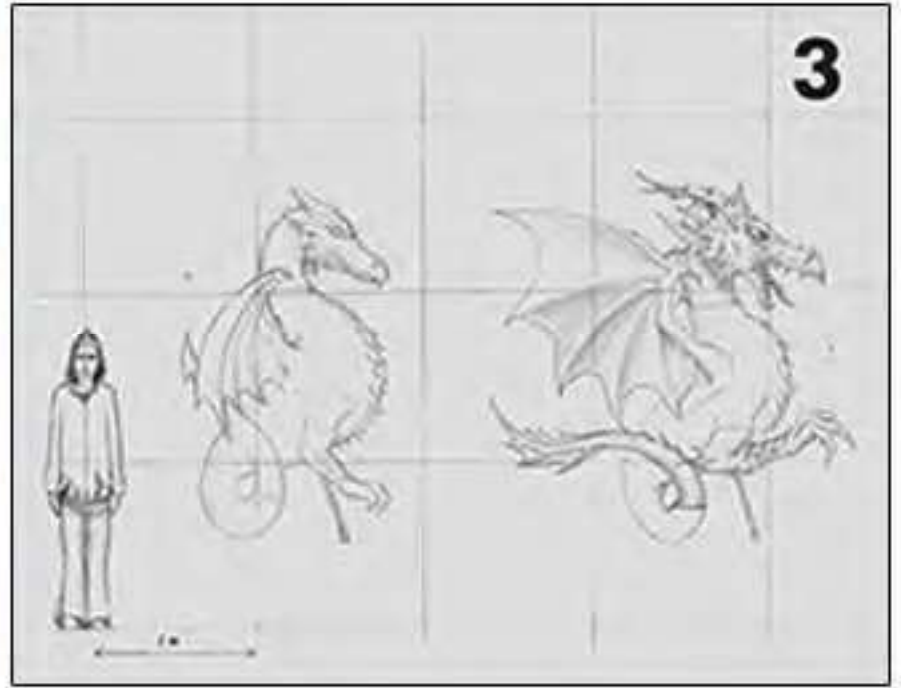
Revista de Cultura i Art Vilassarenc

núm. 13
agost i setembre de 2018

ÍNDIX DEL NÚM. 13

- 1-- PORTADA
- 2-- ÍNDIX
- 3-- DRAC-DAVID ABRODOS, 1
- 4-- DRAC-DAVID ABRODOS, 2
- 5-- DRAC-DAVID ABRODOS, 3
- 6-- DRAC-DAVID ABRODOS, 4
- 7-- ESCRIT-CRISTOBAL FERNANDEZ
- 8-- RELAT-JOSEP M. ROSQUILLAS
- 9-- DIBUYXOS-JOSEP M. ROSQUILLAS
- 10-- 11--12--CANET DE MAR
MODERNISTA-ASSUMPTA REVOLTOS
- 13--RELAT-PILIO PIRIS
- 14--RELAT-PILIO PIRIS
- 15--16--COLAGES-JOSEP M. ROSQUILLAS
- 17--CORREFOC-JOSEP M. ROSQUILLAS
- 18--19--MODERNISME A SANTIS-
JOSEP M. ROSQUILLAS
- 20--21--22--FLORS DE CAN TARRIDA
-JOSEP M. ROSQUILLAS
- 23--24--25--HARLEYS DAVIDSON A
VILASSAR DE DALT- ALEX PUIG I
JOSEP M. ROSQUILLAS
- 26--RELAT- DOCTOR ROGER MERCADÉ
- 27--28--29--HELSINKI-DOC. LLUISA
BERTRAN
- 30--POEMES-JOSEP CASTELLS
- 31--32--33--LOGROÑO-IRENE ARIAS
- 26-- 27-- 28 | 29 MARRAQUEIX- RAMON
PUIG
- 30-- RELAT-ANTON CASANOVA RAMÓN
- 31-- 32-- FLORACIÇON DE CACTUS
-JOSEP M. ROSQUILLAS
- 33--34--GRAFITIS- ÀLEX PUIG-- JOSEP M.
ROSQUILLAS
- 35-- 36-- MORA D'EBRE-ÀLEX PUIG
- 37-- 38-- REUS I TARRAGONA-
MARGA PEROPADRE
- 39--40--PESCADOR DE LLANÇÀ-
ÀLEX PUIG
- 41-- 42--43--RELAT- PILIO PIRIS
- 44-- RELAT-DAVID CAMPOS
- 45-- RELAT-ANTON CASANOVA RAMÓN
- 46-- 47--CADAQUÉS-
JOSEP M. ROSQUILLAS

PROYECTE DRAC DE DAVID ABRODOS

PROYECTO DRAC DE DAVID ABRODOS

PROYECTO DRAC DE DAVID ABRODOS

PROYECTO DRAC DE DAVID ABRODOS

AMOR EN LA DISTANCIA.

Pese a la lejanía lo tengo
gravado en el alma y en
todos los cinco sentidos.
Tu recuerdo me conforta,
a pesar de la distancia y
no hay ni un solo día que
estés en mis
pensamientos,
por el motivo que sea tus
recuerdos me dan vida,
me
siguen y me acompañan
por la noche y por el día.
El amor en la distancia
tiene un enorme misterio,
pues, sus lazos invisibles,
nos atan los sentimientos
y los corazones sensibles.

Es motivo de esperanza
de tristezas y de sueños,
de momentos muy felices
cuando se encuentran al
fin,
saltan chispas y se
funden...

CRISTÓBAL FERNÁNDEZ

(ENERO - 2016)

EL MIEDO

Yo personalmente esta palabra la quisiera borrar de mi diccionario, el miedo a que? o miedo a todo. Se podría generalizar y podríamos decir que se puede tener miedo a la muerte, al sufrimiento, tanto físico como psíquico. Hay personas con enfermedades mentales que sufren y tienen miedo a casi todo, por ejemplo, algo tan normal como salir a la calle es fuente de sufrimiento. En esta vida por desgracia he conocido a personas con toda clase de miedos, por ejemplo a dormir y soñar. Hay personas, que sufren soñando y se despiertan angustiados.

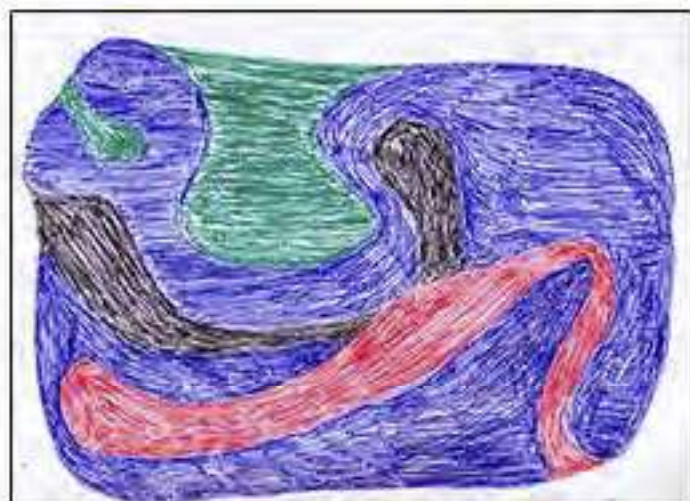
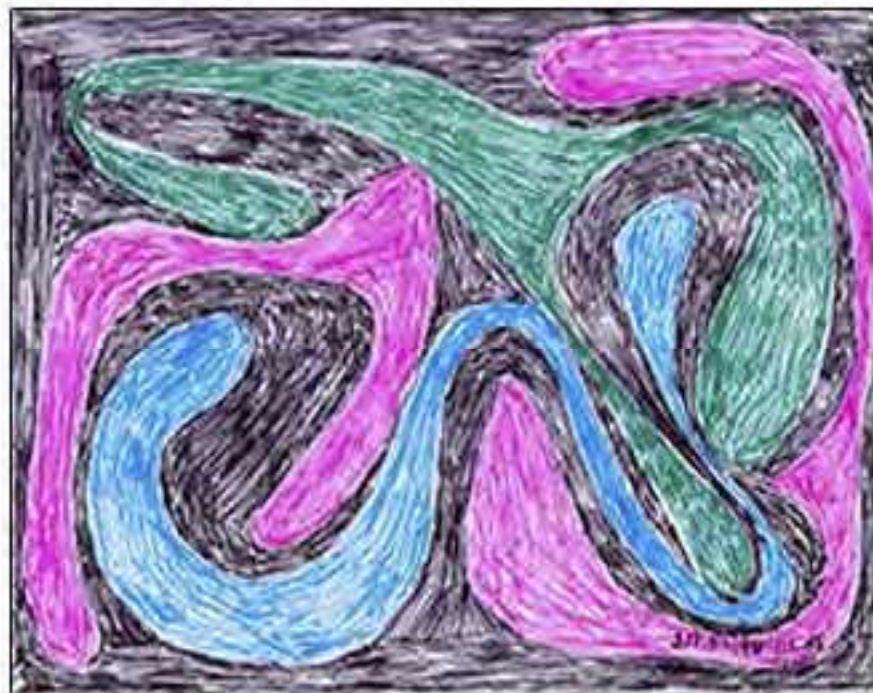
Se tendría que hacer una encuesta, para saber a lo que más teme el ser humano, me parece a mí que saldrían todo tipo de miedos. Cada persona tiene diferentes miedos, las hay que lo tienen a las demás personas, al sufrimiento, al terrorismo o a las guerras que se sufren en silencio, y a saber a qué cosas más se tienen miedos. En eso del miedo no hay diferencia entre personas con o sin problemas mentales o de otro tipo.

Yo pregunto; ¿miedo a que? I respondo; ¡miedo a todo!

Josep Maria Rosquillas.

DIBUJOS A BOLÍGRAF

CANET DE MAR POR ASSUMPTA

LLENYA

FABRICA JOVER

ESGLÉSIA

CASTELL

CASAROURA

CASA MUSEU

CANET DE MAR POR ASSUMPTA

MARITIM

MASIA

PARCSANTUARI

PASEIG

SANTCRIST

SANTUARI

CANET DE MAR POR ASSUMPTA

ATENEU

AJUNTAMENT

AMPLE

BUSCARONS

CAMPANAR

ATENEU

Carril Bus

Aquella dona cridava com una boja, telèfon en mà. La gent de l'autobús estava callada escoltant el relat en directe de la fi d'una relació; quedava clar que la persona de l'altra banda del telèfon tenia els minuts comptats.

—Tu ets un grandíssim fill de puta, mira que enrotllar-te amb la Lau, la meva millor amiga fins avui. I que hagi estat ella qui m'ha obert els ulls! —la dona del telèfon anava pujant el to de veu, més neguitosa, cada cop escridassava més al que estava al altre banda de la conversa, mentre entre els passatgers hi havia divisió d'opinions, uns reien entre dents i altres amb cara d'espantats veien com eren testimonis la ruptura inevitable d'una història d'amor que, si déu no intervenia, arribava al seu ocàs.—Què...? Què coi m'has d'explicar...? Ves a la merda... que no, no vull cap explicació...—Què dius...que m'estimes?...Vinga home, dius que m'estimes i te folles a la Lau, t'has follat la Lau...Te l'has follada sí o no?

L'autobús anava passant estacions, uns baixaven sense saber el final i altres, els nous, entraven a formar part dels que estaven encuriósits de saber com acabaria tot aquell enrenou, mentre, aquella dona ferida en el moll de l'ós de la seva dignitat, culpa d'un home infidel i una amiga trepa, arrodonia el seu discurs d'una relació aparentment finita, amb mots cada cop més gruixuts.

Ella va baixar de l'autobús, cap dels passatgers va poder saber quin seria el final d'aquella història, va desaparèixer engolida per la multitud de gent que a última hora de la tarde deambulava pel carrer.

Ben mirat, aquesta història no era la primera vegada que succeïa dins d'un autobús. L'Angelina feia més de tres anys que s'ho feia amb un company d'oficina, el Pau, però el seu desig era cassar-se, sempre li havia fet il·lusió i en Pau ja ho estava i no pensava deixar la dona per ella. Fou per això que quan el Lluís li va dir de casar-se, fa poc més d'un any, li va dir que sí, encara que sabia que no deixaria de folgar amb

el Pau.

Sempre hi ha persones, que per alimentar la seva autoestima necessiten sentir-se importants, tenir una certa sensació de domini a damunt els altres, ser el centre d'atenció, aquest era el cas de l'Angelina, la dona de l'autobús, era conscient que tenia la parròquia embadocada, això l'encoratjava i li donava ales per seguir la seva representació, sabia que cridant i usant les paraules més gruixades guanyava atenció.

Havia trobat la fórmula per ser la protagonista, si més no a dins d'un autobús i per una estona. De petita havia volgut ser actriu, actriu protagonista en totes les pel·lícules, un somni que l'ha perseguit per sempre i quan podia treia la vena fallida i s'engegava amb un monòleg com el de l'autobús, envoltant la situació amb una dramaturgia que només ella sabia escenificar i que sovint acompanyava amb llàgrimes de cocodril, fent veure que el seu enamorat era una mala persona i que mereixia tot allò que li deia.

L'Angelina, ben segur no era conscient que fent de dama negra de la pel·lícula no feia res més que alimentar la pròpia destrucció, una destrucció que la va portar a perdre el Lluís, personatge real, el que ella dins la seva dèria emprava imaginàriament per tenir un fil d'actuació que fos convincent, encara que mai rebia els aplaudiments del públic que l'escoltava

PILIO

**NO HAY CAMINOS
PARA LA PAZ, LA
PAZ ES EL CAMI-
NO.**

**MAHATMA
GANDHI**

ROSQUI

LLIBERTAT

**PARA CONSEGUIR LA
PAZ SE NECESITA VALOR,
MUCHO MÁS QUE PARA
HACER LA GUERRA.**

PAPA FRANCISCO

CORREFOC 2018

EDIFICIOS MODERNISTAS DEL BARRIO DE SANTS

ESTACIÓN DE LOS FERROCARRILES
DE LA GENERALITAT DE MAGORIA

EDIFICIOS MODERNISTAS DEL BARRIO DE SANTS

C C D
A R A
R O L
R S M
E I A
R U

FLORES DE CAN TARRIDA

FLORES DE CAN TARRIDA

FLORES DE CAN TARRIDA

HARLEY DAVIDSON A VILASSAR DE DALT

HARLEY DAVIDSON A VILASSAR DE DALT

HARLEY DAVIDSON A VILASSAR DE DALT

HAY OTROS MUNDOS...PERO EN EL FONDO.....MUY PARECIDOS

Hola a tod@s. Ya de egreso del interior de Africa, de la zona de los mandingas. Ha habido de todo, bueno y no tan bueno, como siempre, pero me quedo con este momento de la foto. Rosa es una persona con S. de Down, veterana de la fundación Aura, de trabajo con apoyo, que dirige Gloria Canals, mi mujer. Desde que Rosa era muy joven, tenia la ilusión de viajar a Africa, incluso escribió un relato con ete ttulo. Hace años , que me pedia poder cumplir este sueño. Esta vez pudo viajar a Afica. En el pueblo de Kuwonku, vive Satandin, una joven con S. de Down, que también tenia la ilusión de conocer a otra persona como ella.

Se encontraron..... y como siempre, descubrieron, que eran muy iguales en todo,en las emociones, los afectos, la empatia de su carácter, solo las diferencia, el entorno físico, que las rodea. Para ellas y para todos los presentes, fue un momento muy bonito y especial.

Memorias de Africa

Doc Roger Mercade.

HELSINKY. PER LLUISA BERTRAN

HELSINKY. PER LLUISA BERTRAN

HELSINKY, PER LLUISA BERTRAN

POR JOSEP CASTELLS

CADENAS

Con valentía y armonía, mueves al pueblo, sin cadenas, la libertad es el valor supremo, por muy gruesas que sean la cadenas no son lo suficiente para acallar el grito de libertad, con el paso del tiempo lograran gobernarse por ellos mismo

MADRE

Con solo una mirada me dijiste cuanto me querías, tus ojos castaños son la ventana de mi vida, tus manos son el abanico en un día de caluroso de verano que me acarariciaban con la ternura de un niño besando a su querida made.

CHISPA

Al mirarnos po primera vez, nuestros caminos se cruzaon saltando la chispa del amor, que será lo más bonito que me ha sucedido en mis primeros 18 años, será como una llama que perdurará toda la vida que solo se apagará en el momento que falte uno de los dos.

ARTESANO

Que bonito es descubrir la genialidad de los científicos, que maravillan a la humanidad con sus descubrimientos, y hacen la vida más fácil y, consiguen proteger la existencia del ser humano, son los artesanos del pensamiento que cada día van puliendo los problemas hasta conseguir resolverlos, con la ayuda de los mecenas.

LOGROÑO

LOGROÑO

LOGROÑO

MARRÀQUEIX POR RAMON PUIG

MARRÀQUEIX POR RAMON PUIG

MARRÀQUEIX POR RAMON PUIG

MARRÀQUEIX POR RAMON PUIG

OCELL QUE PLANEGES...

Ocell que planeges, ales esteses,
traçant signes vius al firmament:
Xiscla! Fes obrir els ulls d'aquesta gent
encegada per les vileses!

Tu, que des d'amunt veus les pregoneses:
Seran cecs, per bé que hi vegin?
Sords a tots els clams, malgrat que hi sentin?..
Caldran mil llamps i més tronades?

No implorem tempestes!... Vegem l'ocell:
Amb l'estol, solca batent d'ales
encisers raigs de sol daurant arbrades;
xiscla, corprès d'un cel blau i bell!

Pels aires, grimpa des que el dia neix
i les branques jugant esquiva,
sap del cant que la natura aviva
i cada any el seu niu basteix.

Sembra i collita, cada dia porten neguit.
És llum que sempre brilla al cor silent de la nit.

Antoni Casanova Ramon

V.de D. 29 d'abril de 2017

FLORACIÓN DE CACTUS

FLORACIÓN DE CACTUS

GRAFFITIS

GRAFFITIS

Reportatge Fotogràfic Per Àlex Puig

MORA D'EBRE

Reportatge Fotogràfic Per Àlex Puig

MORA D'EBRE

FOTOS DE REUS I TARRAGONA PER MARGA PEROPADRE

FOTOS DE REUS I TARRAGONA PER MARGA PEROPADRE

PESCADOR DE LLANÇÀ

PESCADOR DE LLANÇÀ

En Marc i el Dragonet

En Marc és un al·lot ben espavilat, de dragons i dinosaures ho sap quasi tot. El mes de setembre en Marc va complir els cinc anys, motiu pel qual la seua àvia li feu un regal.

- Àvia no tiris la capsa, jo me la vull quedar, -li va dir en Marc.

- És clar que te la pots quedar, per què la vols?

- Per una cosa meua, li va contestar el nèt sense més explicacions, cosa rara, ja que en Marc és prou xerrador.

En Marc l'endemà va aparèixer amb la capsa hermèticament tancada, havia aferrat totes les tapes i racons amb cinta d'enganxar. En tot el dia el nen no va perdre de vista la capsa, fins que arribar l'hora d'anar a dormir i el nen va col·locar la capsa al costat del coixí. La mare que ja estava sadolla de veure pasturar la capsa per tota la casa li va demanar:

- Me pots dir què hi tens dins la capsa?

- Un ou de dragó, contestà el nen sense immutar-se.

- Ah sí...? i com hi ha entrat dins la capsa?

- Mamà...? abans la mare de l'ou el va posar dins la capsa.

- Abans de què, preguntar la seua mare.

- Abans que jo la tanques amb cel·lo, com sinó hi podria entrar?

- Ah sí!, és clar.

La contestació del nen va ser tan contundent que la mare no va creure oportú seguir la conversa. Un moment més tard l'al·lot es va quedar dormit com un angelet.

L'endemà en Marc, a l'hora de l'esmorçar, va aparèixer amb la capsa i la posà al seu costat damunt una cadira.

- He sabut que tens un ou de dragó -li comentà son pare, -però veig que tens la capsa molt tancada i no hi pot entrar aire.

- Fins que no neixi no necessita aire, saps papà?, encara és un ou.

- Sí és clar, però com sabràs quan ha de néixer?

- Jo no som qui ha de saber quan ha de néixer, qui ho ha de saber és ell, quina pregunta més tonta.

Aqui son pare ho va deixar córrer nos fos que la cossa s'embullés i no se'n pugués sortir amb dignitat.

En Marc durant els següent dies, no va deixar la capsa per res del món.

Un matí a l'hora de l'esmurçar, la mare s'adona que el nen havia fet un foradet a un costat de la capsa. En Marc es va fixar que la seua mare es mirava el forat amb insistència.

- És un dragonet mare, ha nascut aquesta nit molt tard...

- Ah sí?, ho has sentit quan ha nascut?

- No mamà, no ha fet cap renou, ell sabia que havia de néixer i ho ha fet.

- Ja l'has vit pel foradet? -preguntà la mare.

- Sí ja sé com és, -diu en Marc.

- I com és...?

- Com tots els dragonets acabats de néixer: petit i rosadenc, a més no li agrada que se'l mirin gaire, vol estar tranquil uns dies, mentre tengui les ales blanques.

Uns dies més tard son pare li va demanar què era el que menjava el dragonet.

- Encara no menja, és massa petit, saps papà -li diu en Marc- fins que no tenen les ales més fortes els dragons no mengen.

- I quan sigui més gros què li donaràs per menjar?

-Quan sigui més gros no hauré de donar-li menjar, ja menjarà tot sol.

Mentre li deia això a son pare en Marc va posar la mà damunt la capsa, com si volgués fer una carícia al dragó.

- Saps papà es diu Juliania.

- Però Juliania és un nom de dona i tu dius que és un dragó.

- Ai papà, és que.. és un dragó xinès i els dragons xinesos tenen nom de dona, o no ho sabies?

El Pare aplegà veles no fos que l'al·lot tingués raó.

La família d'en Marc observa que fa un parell de dies que el nen no passeja per la casa amb la capsa i tampoc en diu res del dragó.

- Marc, què s'ha fet del teu dragó? - preguntà la mare.

En Marc estava ensimismat en col·locar la seua col·lecció de dragons i dinosaures dins la capsa del regal de l'avia i tardà en contestar a la mare.

- Ha marxat volant, ja era prou gros.

- De veritat ha marxat volant? On creus què pot haver anat...?

En Marc o no va escoltar o no ho va sentir, ell continuà estojant la col·lecció de animalons dins la capsa, com si res no hagués passat.

Pilio

Setembre 2007 *

POBRE

POR DAVID CAMPOS

És Fàcil expresar-se, però jo necessito una entelèquia en la qual raonar i un record obsessiu; passar el temps recreat en Somiar Alguna cosa de menjar, cantant.

El cel de la tarda al meu cap Desperta la mava imaginació, que s'explica sentimentalment recordant a un arcangel d'una església pobra que es preocupa Per Santa Teresa de Jesus

Mentre passen multituds maquillades i sang pels carrers, multituds i carn expressiva en qué reconec el vers, el ganivet i l'ofensa.

Però Quan penso en qualsevol trivialitat del segle de les llums, sé que penso en menjat, encara que no se si he pensat en cosa productiva o només en beure aïllat.

Emocionat-me amb els treballs, contemplo com passejen els amics operaris ensopegant pels carrers, Borratxos d'or, i m'entusiasmo amb rialles.

I quan el cel mira cap a mi, voldria tornar a menjar, fer bromes per caure bé , i fer grup de companys.

Sé que Hi ha un lirisme a la bruticia del cos, en el somni que viu sense mes, en el llenguatge natural que coneix l'ideal perdut, i és quan la meva sang s'expressa fastiguejada i el cap emmalalteix els preus mirant des de l'aparador.

No obstant això al trobar-me entre estàtues hel-leniques a la plaça, on només podria posseir el teu cos d'una manera ficticia, i moriria tantes vegades, com tornar amb flors i taques, i llavors tu em preguntes si he tornat a robar paraules, o sim'arriba per sopar, si permetessin l'entrada.

Jo No sabia si convidarna un cor, i els altres quan serveixen el menjar a taula, n 'hi ha un que sovint és una mica maldestre, i tu somrius alcoholitzada pensant en França si se li ha caigut el plat de pollastre i jo vaig a demanar un tros més de pa porque hi ha més menjar, Però quan torno els teus llavis ja no poden més i jo m'estiro a la cadira marejat ifastiguejat de veure't.

Té vostè hora? Quant temps falta perquè se'n vagin? ens pregunten, i sortim epesos

A la plaça del carrer, quan la nit es fa fosca,surten lliures els detinguts del jutjat, i enraonem de la història social, i no sabem si necessiten menjar com nosaltres, però tu m'bandones i els persegueixes, mentre jo avergonyit, t'insulto.

Però Quan a la nit m'estiro en l'únic banc de fusta on no hi ha ningú i ni tan sols sé si saps que dormo al carrer, penso que mai mes ens veurem i no sé si al matí estaré viu.

PUNT x PUNT

Un nou satèl·lit, el propi d'Espanya, en òrbita terrestre

Porta el nom de PAZ, per la seva utilització en temps de pau, encara que es diu també que és un <<satèl·lit espia>>. Ha costat uns 160 milions d'euros. Espanya ocupa el tercer lloc dels països europeus, darrere d'Alemanya i Itàlia.

Les dades són: Pes: 1400 kg; dimensions: 3 x 3,4 metres; posada en òrbita: 22 de febrer passat; girs diaris al voltant de la Terra, a 514 km d'altitud: 15 (o sigui fa 300.000 km diaris, a 7 km/s = a 25.200 km/h). Recorre diàriament tot el planeta, tot fent-ne unes 100 imatges.

L'empresa encarregada del llançament ha estat SpaceX, del magnat americà Elon Musk, mitjançant el coet Falcon 9, des de la base de Vandenberg (Califòrnia). La marxa segueix amb regularitat i la seva missió és la de: control de fronteres, avaluació de les catàstrofes naturals, observació acurada del medi ambient, objectius científics diversos,... A senyalar que l'Institut d'Estudis Espacials de Catalunya amb el CSIC hi ha posat un experiment per millorar la predicció dels comportaments meteorològics extrems, que són de vegades conseqüències de l'escalfament global.

Que sigui bona i serveixi de veritat la inversió. Al món tenim moltes necessitats urgents.

No és un conte. Succeï la passada Pasqua.

És recollit de *La Stampa*. A Cagliari, a l'illa de Sardenya, una dona de 37 anys era detinguda quan robava ous de Pasqua. L'amo del supermercat la va veure i va avisar a la policia. Quan va arribar, el policia veterà li va mirar els ulls plorosos: tenia sis fills, li mancaven els diners per a comprar-los i els seus nens ploraven en veure que tots els seus amics i companys tenien el seu ou de Pasqua. Una història ben trista.

El policia li va preguntar a l'amo quant valien els sis ous, i l'amo ve entendre el gest. Va retirar la denúncia i va cedir aquells ous a la mare desesperada, tot dient: <<Espero que els serveis socials també els donin un cop de mà.>>

Però la darrera paraula correspongué al policia: <<Porto temps de servei com per saber distingir la mirada d'un delinqüent de la d'una mare. Per què l'havia d'arrestar per furtar? El cor està per damunt del codi penal.>>

Del secret i la xerrameca

Els humans solem parlar molt, fins i tot massa. Ens sol costar ser discrets en les converses, sobretot quan parlem dels altres. La xerrameca del proïsme és dolenta. Moltes vegades ens volem fer els <<assabentats>>, com una mostra que estem al dia i que coneixem els altres en profunditat. Ai del dia que prometem que guardarem un secret com si fóssim una tomba! Com deia un simpàtic: <<Quan prometem la guarda dels secrets com una tomba, al cap de poca estona ja tenim un cementiri!>>

ANTON CASANOVA

RACONS DE LA NOSTRE TERRA

RACONS DE LA NOSTRE TERRA

CADEQUES MEU

CADEQUES MEU

